

hoies ab erroribus reuocēt, maxime solitus laudare tra-
ditur. Nec uerisimile id tātū, sed oīno futurū sibi uisum,
ut prima causa, unde uniuersa depēdent, hoīem indicat,
unde facilius atq; tutius pulsus erroribus oēs ad se cō-
uertat. Quæ oīa, si uera sunt, in cathalogo sanctorum
ego ipsum cōnumerare nō dubito, sin minus alicui in-
credibilia uideantur, ut tamē, quæ negari nō possunt,
salutem illi afferre suffecerūt, quod idola spernebat, qđ
unicā esse oīum causam oīpotentē, æternam, oībus pui-
dentem, eamq; instar corporis unā esse, ac trinā nō du-
bitabat, quod recte secundū naturæ leges uitā pēgit,
quod solum hoībus, qui nullam aliam habebāt doctri-
nam (Lex enim iudaica solis fuit data iudeis) satis ad
salutē fuisse credēdum, natura enim & deum unū esse
clamat, & idola eicit, & recte uiuere ratiois opehorta-
tur. Quæ cum illi affuerit oīa, aut cum beatis ipsum ui-
uere putā dum, aut sicui arduum id uidetur, tacere po-
tius. Ne si ad ipiorū loca benemeritū de hoībus hoīem
trudamus, ī magnū īgratitudinis dedecus dilabamur.

**LIBER TERTIVS DE VITA PHYLO-
sophorū Platonis & Aristotelis, quod de laude
unius, & turpitudine alterius in hoc Ter-
tio agitur libro, & qđ à scriptis eo-
rū uita sua est examināda.**

N iii

M

Irum forsā nonnullis uidebitur, quod hoc negotium aggressi, quasi Platonē admiraremur, eumq; Aristoteli, aut parē, aut prope parē putaremus, comparationē, hos libros inscripsimus. Cōparatōis enī p̄priū eē dicēt, aut inhabitū equalē, quos cōferas puenisse ostēdere, aut etiā si alterū p̄feras, tantū tamē alteri tribuere uidearis, ut sc̄do loco merito haberi posse cōtēdas. Nos cōtra, alterum in omni genere philosophiē summum oīum, Alterū nihil habere philosopho dignum, pr̄ter falsam opinionē, non p̄suadere modo, sed demonstrare conatos esse, ego autem nō inficior tantum, utriq; affici quantū oēs boni debēt. Debemus autē eos admirari, amare, uenerari, q̄ hoībus, aut cōmuniter oībus, aut, generi, & patriæ suæ, uel re ipsa p̄fuerūt, uel saltē, quātum i eis fuit, p̄desse, pro uiribus studuerūt. Cōtraq; illos, odio p̄sequi p̄petuo, qui & cōmuniter oībus, & suis maxime, uel offuerūt, uel obesse uoluerunt, nā sicut nihil magis esse, hoīs uidetur, q̄ ut putet nō sibi soli, se natum esse, sed multo magis oī generi hoīum, & maximæ gēti, ac patriæ suæ, sic nihil alienius ab humanitate dixerī, nihil oīum odio, indignationēq; p̄sequēdū, q̄ ea dicere, scribere, facere, quibus, tū doctrina, tū exēplo in turpissimā oēs animi pestē, quātū abste fieri possit, ipellas. Hæc cum ita se habeat, nemo est, q̄ nō uideat Aristotlem plurimū generi

hoiū, & p̄fuisse, & prodesse, & profuturum, Plato
nē uero cōtra, & obsuisse, & obesse, & nisi quis succur
rat, etiā obsuturū. Nam sic Aristoteles, & p̄spiciēdi do
ctrina & morū iſtitutiōe plurimū affert studiosis, adeo,
ut iam ois de moribus p̄ceptio & publica p̄dicatio à fō
tibus eius deriuata, hōestatis amicos irrigare uideatur.
Nō alio pacto ad oīm rerū ignorantia, ad omne dede
cus, oīm q̄; turpitudinē Platonis documēta, simplicio
res deducunt, lenociniis enī uerborū, & nōnullorū cō
mode, atq̄; apte dictorū, & deniq̄; calido artificio disci
plinā, atq̄; uirtutē subiēs, quasi melle limbo poculo per
nitiosissima, atq̄; pestiferā affert potionē. Quare nobis
tanto citius diligētius q̄; subueniēdū est, quāto iā mori
bus & doctrina sua grecis penitus euersis, in Italium
trasire conatur. Nōnulli enī eloquētiā eius laudātes, phi
losophiā simul extollētes, laborumq̄; multitudinē osten
tantes, ad colenda sacra eius, imitandāq̄; uitā, & do
ctrinā, & hauriēdam omni studio, cura, opera, autho
ritate hortātur. Ita q̄; nisi q̄; re p̄acta, statim ingrediē
tes, repulerit, nō aliter q̄; orientalis p̄iit & ecclesia, &
īperiū, occidentalia etiā corruēt. Verū de p̄ficiēdarū re
rū doctrina sua, cognitiōe q̄; ueritatis, satis, ut arbitror
superioribus libris scriptū est. Quare nunc restat de ui
ta ipsius p̄strigere, idq̄; cū aliqua collatiōe, quā ut feci
mus, sic facturi sumus, nō in eodē genere laudis, aut
uitupatiōis utrūq̄; ponētes, quod ut plurimū compara
tiōis esse fatemur, sed alterū omni genere laudis, amoris,
ueneratiōis, Alterū uitupatiōis, odii, dedecoris, dignum
esse ostēdentes. Sed quoniā utriusq̄; uitā è scriptis suis

N iiii

maxime inspicienda putamus, nec enim aliunde possumus, nec si possemus, aliis deberemus credere, magis quam eis ipsis, quibus de agitur, è libris eorum non omnia, sed quae sufficere credimus carpti, et ut contigerit, in medium adducemus. Inconstanter quoque, ac leuiter, aut repugnanter nonnulla Platonis dicta simul ponemus, non enim magis ignorantia, quam malitioso studio, ac malefacienti artificio, nocendi quibus hominibus cupiditate, multa sibi leuiter dicta mihi uidentur. Illud praclare ab eo dictum minime negari, uiuendi sanctimoniam tantum ad uere philosophiae posse professionem, ut ita sit philosophus appellandus, qui uerbis magis quam uita philosophatur, quem admodum diues putandus est, qui se magnarum rerum affluere copia praedicat, cum pænosa ueste, aut fenestrata contegatur, et digiti ex calceis eius erumpant. Nam etiam si quis spinosa dialecticorum precepta optime teneat, si naturae secreta rimatus acute sit, si caeli ambitum, stellarum cursus, distantias, magnitudines, ingenio distincte assequatur atque mensuret, is tamen nisi honeste uiuat, non erit, mihi philosophus, quod si caeteros etiam, nec praesentes tantum, sed posteros quoque ad turpitudinem scriptis inflammet atque incendat, non modo indignus philosophi nomine, uerum etiam nequam, immo, ut perniciosus, ac pestifer, omni dedecore, atque supplicio afficiendus à me iudicabitur. Idcirco utriusque Aristoteli ne an Platoni conueniat, scripta utriusque memoriter reuoluenti, patebit, omnia enim studia, omnes curae, omnis denique doctrina hominis, nisi ad bene beatumque uiuendum dirigatur, contemnenda, et procul abicienda, est. Quas ob res, si uita ut mul

ti falso prædicat sancte Plato, è scriptis suis uidebitur, si recte uiuendi decorè & ipse fuisse secutus, & ceteris persuasisse, si honestatis, deique atque pudicitie amicus, quecumque iam de ipso nobis dicta sunt, minime reuocare pudebit, libenterque ita retractabimus, ut etiam si Aristoteli in cognitione rerum præferamus, Platonem tamen, sicut mediocrem philosophum amplectamur. Si autem omnes qui eum legunt, & priuatim singulos, & publice uniuersas ciuitates, cum dicendi lepore, subdoloque artificio, tum uoluptatibus præponendis in turpitudinem conatur retrudere, quod erit cause, quin multos illecebris suis, præsertim grecos, qui sibi plurimum inhaerunt, irretitos periisse putamos? aut cur non iure ipsum, ab omni cetera honorum in ganeas, & lupanaria deturbabimus? Illud oro quod lecturi sunt, gratiose mihi concedant, nec prius de laboribus nostris sententiam efferant, quam omnia diligenter perlegerint, & rem uniuersam accuratè, considerauerint, sic neminem futurum puto, qui has lubricumculas nostras, non comprobauerit.

De sceleribus Platonis ab his quæ scripta sunt in phedro & cupidine.

Primum omnium Fedrum atheniensem adolescentem, genere nobilem, a quo nobiliorem, Indolisque præclaræ, citare libet, ut ea nobis per anguste repetat, quæ Socrates sibi apud Platonem, sub irriqua platano atque procera exposuit, queque Plato ipse, posteritati, quasi humane uitæ necessaria perdidit. Dic sodes Fedre. Ego modeste à parentibus, sub disciplina greciæ ueteris educatus, & ad primam deductus adole

scientiam, nihil præclarius hoī putabam, q̄s se castū atq̄
q̄s itemeratum seruare, mortiq̄; in aīo erat potius cede
re, q̄s pudicitia prodere. Sed ī urbe magna, diuicijsq̄;
abundanti & quæ à priscis atheniensium moribus ual
de degenerauerat, acre mihi bellū cū naturæ corrupto
ribus, q̄ mihi eripere pudicitia contendeāt, erat quot
tidie, nam quos alii amatores, appellabāt, eos ipos qua
si leones, lupos, uiperasq̄; fugiebā, naturæ quoq̄; ipsi
uehementius non nunquā irascebar, qđ in ea ætate, nō
monstrum me finxerat, sed elegantissima forma, re illis
tpibus, ne semp dicam, pernitiōsa, non in postremis do
nauit, hac molestia concitatus, quoniā, domi sicut in
carcere aliquo includi non patiebar, fœdare faciē, ut
infestos sugerē amatores, sæpenuimro cogitauī me cū,
deinde inter diu ac noctu, rem ingenti uolens dolore
statuit hominū doctōrum, philosophiæq̄; dēditorum
sermonibus intresse, aut lōgiuscule, ab urbe, toto die,
uagari, ubi nulla hoīum, nisi fodientiū, squaloreq̄; cō
fectōrum, esset frequentia. Id cum aliquando fecissem,
tranquillo aīo in solitudine delicatōrum iuuenum, ua
riisq̄; redolentium unguentis, uiuebam. Ad has igitur
solitudines, in q̄bus, sicut in hælisiis campis, præ gau
dio triumphabā. Cum semel exirem, Socratē offendi,
quocum iter pagens, tandē ad irriguā platanum, me
ridiano iam estu confecti, peruenimus. Vbi orationē Li
siae, p̄ breuē, de fugiendis summope amatoribus quasi
diuinam mihiq̄; perutilē, Socrati p̄legi. Quid plura?
Platonis dýalogum, quem ille Fœdrum, à meo nomie
inscripsit, accurate perlegite, nam me tēdet, pigetq̄; la

nus dicere, quibus rationibus, primum immortalitatem animorum affirmavit, deinde felicem vitam & eternam solos assequi amantes se invicem, ac celesti cupidine copulatos, mihi persuasum misero fuit, & hanc voluptatem, qua hic fruerentur, quasi præviam atque ducem, ad maiora celestis vite gaudia perducere. Audistis Fædrum? ad Platonem ipsum ne forte, mentiri, atque incredibilia dicere, videatur, nos remittit. Caput tamen rei totius, aperte tetigit, in caelos enim ascendere, unde delapsi sint patietium atque agerium aios, dilucide clamat Plato, causamque turpissimorum amorum, ex ipsa immortalitate aiorum, quos praesuisse corpibus censet, scaturire arbitratur. Legite, legite ipsum, qui non creditis, aut ab eis qui legunt, nisi Platonis laudi faueant, quaeritote, nam ego stiles ganeorum gerras, ne referre quidem possum, quas nec efferendas, nec scribendas, nec legendas, puto, nisi etate prouectis, qui tantam prauitatem irridere, magis quam imitari velint. illum ego philosophum, illum hominem, illum legi, aut transscribi dignum ab hominibus putem, qui naturae ac deo inimicis, caelum largitur, cuius scripta intatas, aut etate iuniores, aut aetate leuiore, turpitudinis sordes, deducunt, ut maiores excogitari non possint? aut ero a deo mentis inops, atque temerarius, ut non timeam, si talem hominum pestem laudauero, si libros eius aut legam saepius, aut apud me habeam, si denique ipsum non scelus, non nephas, non impietatem ipsam putem, ne amore in illum meo, atque affectu, animi deum in aeternam etiam atque vitia sua mihi, aut comprobentur aut comprobari, videantur, quorum alterum summe maxime ignominiosum,

non enī unus in eo aut alter locus cauēdus est. Sed quē
admodum in breuibus atq; stagnis, saxa plerumq; la-
tentia subsunt, ita oīs doctrina eius, sicut adulteratū
aurum, lapidi ad modum subalbet, et orichalchum si
proiiciatur tinnitu prodit, sic fallacem sub specie bo-
narū rerum scelerum congeriem subostendit. Legite li-
brum qui de cupidine inscribitur, proh nephas, proh
inquā nephas, eorum tandē beatam fore uitam ausus
est scribere, quos deus aliquis, amatum atq; amantem,
cōtusos liquefactosq; in unum ex duobus hoiem rede-
git, ita tamen, ut utriusq; uoluptas p̄maneat, sic enim
futurum inquit, ut nunquam ardor ille libidinis extin-
guatur, nūquā uoluptas minuat, nunquā amor im-
mutetur, sed una ea dēq; p̄duret semp atq; permaneat,
si in unū confusi, eisdem semp amoribus uoluptate, libi-
dineq; p̄fruantur. Quid dicā? Quos appellabo? Qui
mibi iudices erunt? hominū aut dei fidē, exclamabo?
in dolorem aut indignationē erumpam? quo hęc sen-
su capientur, qbus uerbis proferentur? quæ animi per-
turbatio magnitudinem turpitudinis assequetur, quæ
oratio sceleri exequabitur? Quis orator hęc describet?
Quis tragædus deplorabit? inimicum naturæ, bonorū
morū euerforem, in puerorū clunibus hærentem, phý-
losophorū principem appellant, admirātur, colunt, ad
astra laudibus efferūt. Cur? an alia excogitari poterit
ratio, nisi quia similes sordes, arant? profecto nulla.

Quod aperte ostenditur platonis animus
ex publicatione mulierum.

Quid illud? nonne quamuis non ita magno cum scelere, magno tamen cum detrimento humani generis & honestatis ipsius, non unum uni mulieri coniungit, nec multas uni, quorum alterum, spectat ad caelum, alterum, & si sine hoīs in terris collocare uideatur, naturae tamen non aduersatur, sed oēs mulieres oībus uiris prostituēdas, in bene instituta ciuitate, arbitratur, nec aliter hoīes bene unquam beatq; uicturos, & rem publicā felicitate, imperio, auctoritatē summam habituros, multis uariisq; argumentis, demonstrare tunc opinatur, cum maxime inaudita incredibilia proculq; à natura rerum semota, magnis singultibus euomit. Quid. n. ait. publicae mulieres inquit oēs uictū habeant, nec cuiq; coniungantur, sed corpus oībus exponant suū, illis praesertim qui uis magistratus, ad hoc institutus iusserit, magistratui uero elegantissima quidē forma, mulieres non nisi de repu. uel agendo uel consulendo, addā ēt uel scribendo, aut philosophando, Platonis gratia optime meritis cōcedere precipit, nec singulis ad singulas, sed oībus fortibus uiris aut primatibus, ad oēs forma excellentes, patre aditus sancit, mediocri uero peditas forma, mediocriter, ut sic dicam de repu. meritis, prostituendas monet, reliquum feminarum uulgus, reliquo uirorum gregi summum statuit, ita tamen, ut optimatibus in oēs, pro pudor, mulieres insilire liceat, mediocribus uiris etiam in oēs, primae pulcritudinis mulieribus solum exceptis, postremi nec supremas, nec mediocres formas attentent ait, nisi claro aliquo facinore, dignos se fecerint. Hae

duabus maxime rōnibus, cōprobasse hō leuis putauit, pri- mum inquit, his meritis, hac benignitate, his benefi- ciis obligati, fortes uiri optime rem pu. gerent, oēsq; ut ad hæc premia possint aspirare, magnos pro repu. susci- pient labores, ingentiaq; libenter subibunt picula. Vn- de amplissima trophea. Vnde fulgentissimi triūphi. Vn- de magnitudo iperū, amplitudo ciuitatis, aliaq; hmōi multa, sequentur. Deinde oēs ætatis mature oīum ado- lescentulorū patres, & oēs adolescentuli maiorū natu- oīum filii putabuntur, nā cū quisq; matrem queat cog- noscere suā, patrē minime, oēs uiros sicuti patres uer- nerabitur, similiter uiri oēs eos pueros, q̄ à mulieribus à se cultis germinarunt, quasi flosculos suos amplectē- tur. Quæ ex re fiet, ut unū in corpus uniuersa ciuitas ex caritate, conflatur, Quare hoibus nihil prastantius, honestius, utilius, gloriosius, hæc ille, similiaq; his, non ut ego arbitror, magis ignorantia q̄ prauitate fundit, nā quæ sunt ista præmia q̄bus uirorum aīos ad uirtutē hortatur? libido ac uenus? effeminare solent hæc fortes aīos atq; deiicere, non effeminatos in uirtutē uertre, nec depressos erigere, adde q̄ magnus animus, autho- ritatem, gloriā, dignitatem appetit, hisq; ad res ardu- as agendas incitatur, non uenere neq; forma muliebri, & profecto fortis uir, & formosa mulier, nescio quō in- ter se opponi uidentur. Voluptas enī uenerea, non cū ad sit solum, sed cū multum, ac sæpius cogitatiōe in ani- nis insideat, (quod pati necesse est, oēs qui formas car- nis admirantur) mentis p̄stringit oculos, aīos enervat, corpora deiicit, uires infrigit, nec ullū habet cum uir

tate cōmercium. Caritas autē inter parentes atq; filios
tanta necessario est, quantū firma est opinio necessitudi-
nis uel cognitio, nā qui filium quenquā suū eē certius
credit, certiolem, ut suū, amore cōplectitur, qui sub-
dubitat, is in diligendo quoq; ambiguus est, qui oīno
incertior est, suus ne filius an alienus sit, is diligere mi-
nime potest, qui opinatur filium quidē alienum esse, sed
tamen suū dici, is nulla beniuolētia, sed magis odio, mo-
uetur. An et si rōne id assequi Plato non potuisti, sensu
tamen et cōsuetudine hominū non pcepisti, q̄s primum
quispiā suspicatur de filio utrum suus sit, statim ex so-
la suspitione maliuolentiā odiumq; tantum oboriri, ut
nec uidere quidē suspectum filiū possit, cōsuetudinem
hāc dixi, natura est, o Plato. Si ergo natura duce, suspe-
ctum filium, uidere hō non potest, quō alienū ut suū am-
plectetur? putabit suū igt, quo pacto putabit suū,
cuius matrē nō ignorat, aliis quoq; prater se multis suis
se subactā? Natura, natura mouemur ad amandos quos
genuimus Plato, ea uero nullo nos ad hāc caritatem na-
turalē icitat, mō, nisi ex nobis natos existimemus, ideo
mulieres tanto magis amant quos pepererunt, q̄sto cer-
tiores sunt, suos, non alienos, se amare, uiri aut ex hone-
state uxorū, ex custodia quā circa ipsas adhibent, ex
signis atq; uestigiis locorum, tēporū, psonarū, suū
esse natum colligentes, amant atq; cōplectuntur. Hac
de cā in cæteris aīalibus, nullum de filiis sensum, nullā
curam masculi hēre uidentur. Praterquā in illis gene-
ribus auium, in qbus quasi cōiungia perspicimus. Sed
in oībus simpliciter aīalibus, femine non minus p̄tū

fauēt suo q̄ sibi, nonnullæ ēt magis. Multæ, nāq; mor-
tem, pro uita filii natura appetunt, nonnullæ mortuis
filiis sup uiuere non patiuntur. Accedit q; filiorū amor,
non eo solū magnus est, quare genuimus, sed multo ma-
ior, quia educauimus, ac labore nostro atq; ipensa, mul-
tisq; incomodis ad adolescentiā, & ad maiorē usq; æta-
tem perduximus, tanto enī cariores nobis, q̄to plura ex
caritate ipsorū, p̄pessi sumus. Sed id inde quoq; patet,
quod mulieres quæ filios ablaetant, intensius illos
amant, q̄ quos nutricibus, lactandos tradiderunt, &
uiri magis afficiuntur liberis, quos infantes domi alue-
runt, diutiusq; secum habuerunt, q̄ quibus cū forte
rarius in eorum infantia & in reliqua ætate conuixe-
runt. Præterea naturæ uires, quis non sentit? fuisse quō-
dā tempora, nonnulli ferunt, cū in agris hoīes passim
ferarum more uagabūtur, nā neq; legitimas quispia
nuptias nouerat. nec certos aspexerat liberos, sed sicut
in oībus fieri rebus solet, quæ à rudiore materia profē-
cte, ad politiora tandē deducuntur, sic à ferali uiuen-
di genere, natura & rōne ducti, civilē uitam excolue-
runt, cuius principium atq; fundamentum, est legiti-
marum sanctimonia nuptiarum, prolisq; p̄pagatio cer-
tioris. Natura enī quæ nihil unquā, frustra facere pōt,
duas nobis mirabiles uoluptates, iniecit, quas nō absq;
ratione summo cum ardore imisit, quippe hinc genus
hoīum p̄petuum reddere cū authore, suo instituta est,
quarum altera quæ nos ad cibum & potū rapit singu-
los, altera quæ ueneri conciliat uniuersum genus cōser-
uat. Verum cum natura hoīratio sit, rationisq; sit co-
gnoscere

gnoſcere bonum, & malum ſuum & aliū, ſicut quæ
bona dicimus ea deligimus, quæ mala, ea repellimus, ſic
natura duce, quæ noſtra eſt cognoſcimus amplexamur,
quæ aliena retrudimus, noſtrum uero nullum magis
eſſe poſſit, quàm quod ex nobis, nō aliud, quàm nos natum eſt,
ex cuius cognitione adeo uidemur profici, ut nulla in
hac uita poſſit hoī maior accidere perfectio, quàm quæ in
telligat, ſciatque ſeipſum, atque naturā ſuā in liberis ſuis
eſſe, à ſe propagatā, quod natura in oībus aīa partici
pātibus una prædicat uoce. Oīa enī tū perfectā aſſecuta
uētatē eſſe pſpicimus, cū ad id puenierint, ut ex ſe ſibi
ſimile generare, ac producere queāt, tū ſerri ad interi
tum cognoſcuntur, cū ſeminalis ſua uis elanguerit. Sed
in cæteris in ipſa re perfectio eſt, in hoībus, qui ratio
nis participes ſunt, niſi cognitio, quæ rationis eſt, rebus
accedat, nihil magni res ipſe habēt quod accidit, quo
niā oīa ſecūdum naturā ſuam iudicantur. Hoīs autē na
tura cognitioe, ac ratioe cōſiſtit. Quare ſi perfectio hu
mana eſt (de hoc ſeculo loquor) cognoſcere te in his,
quæ genuiſti antequā moriaris, ac illos pro te huic ui
tæ relinquere, cur Plato mihi philoſophus erit, qui na
turæ uires duabus extingueret ratioibus ſummopere co
natus eſt, nā primū ne liberos uideamus mulieres proſti
tuit, & matrimonia tollit, deinde ut libidini ſoli ſerui
amus arare ſtercora cōſulit, immo autē uoluptatis uene
ræ causa, utrūque ſcelus excogitauit. Cūque ſordes iſtas
legētib; laudatoribusque ſuis propoſuerit, de immortal
itate aiorum in eiſdē diſputat, libris nullibi enim ferē
ſubtilius, quàm in Eudro immortalitatē noſtrā demonſtrare

○

conatus est. Demū turpissimis in amoribus cōueniētes,
in cœlū scādere iactat, cœlestibusq; diis solos gratissi-
mos esse illos cōtēdit, qui p̄passi muliebria sunt, quod
Achillis exēplo in S̄ymposio p̄suasisse se credidit,
Quod uirginitas, & ieiunium uoluptati maxime op-
ponuntur, & q̄ uoluptas informatos à se ani-
mos, aut in æternos trahit cruciatus,
aut i æternā gaudia gaudia ducit,

Non uidisti, nō uidisti Plato uoluptatis libidini-
ne in am̄ctiā, ut arbitror uersus nō propter se,
sed propter singulorum, aut nature in singu-
lis cōseruationē diuinitus nobis uoluptates esse cōcessas.
Illud uero mirū mihi admodum uidetur, quomodo po-
tueris uoluptatibus istis in cœlum patere hoibus aditū
scribere? Aut cur nōnulli te ueritati ecclesiastice ullo pa-
cto cōuenire crediderunt? Cōtra enim nihil est, quod
magis à cœlo auertat, & in tartara inuertat, q̄ uolup-
tas. Quare uoluptati deditus beate, nec uiuit, nec ui-
uet, qui uero tēperatus est, quāto modestius utitur, tan-
to expeditius iter habebit in cœlum, qui autē uolupta-
tē penitus cōtēnunt, ii cœlesti uitā iā uiuere uidētur,
cūq; nature cōcesserint, altius in cœlorum gloriā uor-
labunt. Et q̄a bipartito se scindit uoluptas, ut diximus,
ita diē maximæ hinc uirtutes non morales, sed sup̄na-
turales uoluptati oppositæ, uirginitas & ieiunium oriū-
tur. Sup̄naturales dixi, quoniā natura duplicis cōserua-
tiōis gratiā bipartitā tradidit uoluptatē, qui uero hæc
caduca, instabilia, inaniaq; penitus spernit, & totus
in cœlum respicit, nō hic cōseruari, sed in cœlo deside-